

LOV og EVANGELIUM

Nr. 7

SEPTEMBER 1997

33. årgang

Di trøyst kveikjer mi sjel!

Av Dag Rune Lid

“Når mine urolege tankar vert mange i hjarta, då kveikjer di trøyst mi sjel.” (Salme 94:19)

Eg veit ikkje korleis du har det, men eg trur salmisten rører ved noko som er svært aktuelt i dag. Tida me lever i er så oppjaga, uroleg og stressande og Guds born blir også smitta. Salmisten hadde erfart dette - urolege tankar, kanskje i seine nattetimar - men så var det likevel noko han kunne vitne om gjennom alt han hadde erfart - at Herrens trøyst hadde kveikt hans sjel og han kunne seia: “Han som planta øyra, skulle ikkje han høyra? Han som skapte auga, skulle ikkje han sjå?” (v.9)

Den siste kvelden Jesus var samla med sine, så seier han i avskjedstala: “Lat ikkje hjarto dykkar uroast! Tru på Gud, og tru på meg!” (Joh. 14:1) Her ligg løyndomen til å eige trøyst gjennom mørke, kamp og anfekting - til å sigre. Dette veit djevelen, og difor set han alt inn her som fyrste gong: “Har Gud verkeleg sagt?”, og han prøver å

rive ned tilliten til Ordet. På den andre sida vitnar heile Skrifta: “Tru på Herren dykkar Gud, så skal de halde stand! Tru på profetane hans, så skal de ha lukka med dykk!” (2. Krøn. 20:20) Så fekk dei sjå kor Herren sigra, og slik talar også Ordet i dag til den som i si naud vender seg til Herren: “Ver ikkje redd! Dei som er med oss, er fleire enn dei som er med dei.” (2. Kongb. 6:16)

Det var dette dei fekk oppleve, disipline som nokre dagar seinare, etter Jesu død skulle gå til Emmaus. Mismotet hadde senka seg som ei klam hand om deira sjel. Men så kom Jesus innåt medan dei gjekk på vegen - slik han gjer med sine. Kva gjorde han? Han viser dei kor mismotet har si rot: “Kor uvituge de er, og kor seinhjarta til å tru alt det profetane har tala!” (Luk. 24:25) Dei hadde vendt blikket bort frå Ordet og såg ikkje at “Herrens vilje skulle ha framgang ved hans hand.” (Jes. 53:10) Dei hadde tenkt annleis - me håpa, me vona, me trudde. Slik er det ofte Herren må føre

BLADET UTGIS AV

NORSK LUTHERSK LEKMANNISMISJON

Bladet LOV og EVANGELIUM

utgis av NLL og blir sendt gratis til alle som sender ekspedisjonen navn og adresse. Bladet kommer med 10 nr. i året. Gaver til bladet kan sendes til kasserer i NLL.

Abonnement, oppsigelse og adresseforandring sendes **ekspedisjonen** v/ Dag Rune Lid, 5600 Norheimsund, tlf. 56 55 26 72.

Ansvarlig for bladet:
Red.nemnda ved form. Jon Espeland
Svartefjell 24, 4649 Flekkerøy
tlf. 38 10 00 61, fax 38 10 04 70

Faste medarbeidere i bladet:
Jon Espeland, Per Bergene Holm,
Lars Fossdal og Dag Rune Lid.

NORSK LUTHERSK LEKMANNISMISJON

ble grunnlagt i 1963 av venner av den luthersk-rosenianske forkynnelse, og ønsker å forkynne Guds Ord i skrift og tale både i Norge og ute på misjonsmarken. NLL har ytremisjonsarbeid i Peru.

Formann Karl B. Bø, Vistnesveien. 13,
4070 Randaberg, tlf./fax 51 41 87 46.

Sekretær Håvar Fjære, Goksjøruta,
3220 Sandefjord, tlf. 33 11 08 31.

Kasserer Margrete Frafjord, 4164 Fogn,
tlf. 51 71 06 29.

Postgiro 0801.5682133.
Bankgiro 3204.10.10222.

BIBELSKOLEN PÅ FOSSNES

ble grunnlagt i 1992, og eies og drives av NLL. Skolen har både halvårig- og ettårig kurs, og det er også adgang til å følge undervisningen i kortere perioder.

Skolen ønsker å formidle tillit til Guds Ord og spørre etter de gamle stier (Jer. 6.16), samt fremme den arv vi har fra lekmannsbevegelsen og våre lutherske lærefedre.

Adr. 3160 Stokke
Telefon 33 33 93 98. Fax 33 33 91 40.
Bankgiro 2490.45.39496.
Postgiro 0825.0771534.

Rektor Per Bergene Holm,
3282 Kvelde, tlf. 33 11 26 96.

sine for at me skal lære: "Einast i von til Gud ver stille, mi sjel." (Salme 62:6)

Kva sa Jesus til dei? Han "la ut for dei det som er skrive om han i alle Skriftene." I sanning ei underleg stund for desse to. "For så mange som Guds lovnader er, i han har dei fått sitt ja." (2. Kor 1:20) Kva skjedde? Dei fekk oppleve akkurat det same som salmisten. Herren fekk kveikje deira sjel, og opne deira augo så dei kunne vitne: "Brann ikkje hjarto våre i oss då HAN tala til oss på vegen og OPNA Skriftene for oss." Dei fekk som Simeon, møte Israels trøyst og blei trøysta.

Slik er det Herren kveikjer sjelene i dag også. Det skjer akkurat på same måten i dag som i fordums tid. Dette møtet med Jesus og Ordet forandra to mismodige Herrens tenarar til brennande vitner. Det står at dei kunne ikkje vente - "dei gav seg i veg til Jerusalem i same stunda."

Sidan har tusener erfart det same - møte med Jesus for fyrste eller tusande gong, det førte endring med seg og dei kunne vitne med Lina Sandell: "En stille stund med Jesus, Og alt forandrer seg.... En stille stund med Jesus, Og byrden løftes av..... En stille stund med Jesus, Og hjertets uro flyr, Og blikket vendes oppad Fra jordens ståk og styr..... En stille stund med Jesus, Den bringer kraft med seg. Den gir meg lyst å vandre På Herrens gode veg. Den gir meg mot å leve Og lide for hans navn, Alt nå en salig forsmak På hvilen i hans favn." (Sb. nr. 576)

Ethvert menneske prøve seg selv!

Av Jon Espeland

Under mitt siste besøk til vårt misjonsarbeid i Peru, var vi en søndag samlet til formiddagsmøte. Ved slutten av møtet hadde evangelist Ubaldo Marca ansvaret for nattverden. Han leste innstiftelsesordene fra 1.

leder

Kor. 11,23-32 Hans første punkt var Jesu nådige innbydelse til nattverd og syndenes forlatelse. Hans andre punkt var selvprøvelsen med utgangspunkt i versene 27-32.

Det er vel ingen tvil om at innbydelsen til syndenes forlatelse er hovedsaken i nattverden. Jesu ord lokker og innbyr den troende til å komme som han er og få del i nåden aldeles uforskyldt. Vi får komme i vår uverdighet og får del i Jesu verdighet. Men i Bibelen står det også noen alvorlige vers om selvprøvelse, om det å ta nattverden uverdigg og bli skyldig i Jesu legeme og blod. Denne advarselen er utelatt i kirkens nattverdliturgi, og det er sjeldent å høre den tatt med under fri nattverd i bedehus og vennsamfunn. Vi vil gjerne advare mot denne utviklingen.

Evangelist Ubaldo Marca sa det slik til nattverdsgjestene i Peru: "Pau-

lus forklarer betydningen av nattverden, men i tillegg advarer han om nødvendigheten av å prøve seg selv før en tar i mot den. Han oppmuntrer oss troende til å ta i mot nattverden etter at vi har prøvet oss selv i vårt indre liv. Vi må være ærlige og prøve alle områder i livet. La oss legge merke til Paulus' advarsel om å prøve vår samvittighet. Hvis vi sannferdig prøver oss selv, vil vi måtte erkjenne våre feil og Herren skal ikke straffe oss. Herrens tuktt skal korrigere våre liv. Herrens tuktt er ikke straff og gjengjeldelse, men er en hjelp til å styre våre liv etter hans vilje. Vi skal leve i oppgjør, og så kan vi ta nattverden. Men vi skal ikke unnlate å ta nattverden, for det ville være å forakte Jesu innbydelse om å eie samfunnet med ham. Så må da hver og en av dere prøve deres egen samvittighet før dere tar nattverden, og min bønn til Herren er at han må hjelpe meg til å være ærlig mot meg selv, så jeg kan erkjenne mine synder og kjempe imot dem." Så langt evangelist Ubaldo Marca i Peru.

Det er inspirerende å besøke en ny kirke i et misjonsland og se at de tar Bibelen og våre gamle lutherske tradisjoner på alvor. Vi tror det er nødvendig i dag å minne om viktig-

heten av at både innbydelse og advarsel får lyde i nattverdfeiringen. Lov og evangelium går sammen her som alltid ellers i Guds ord. Det lyder en advarsel og et betingelsesløst evangelium! Det tales om bot og omvendelse, samtidig som evangeliet lyder om Jesu, hans Sønns blod som renser oss fra all synd.

Femte part av Luthers lille katekisme omhandler nattverden. Her knytter Luther nattverden og skriftemålet nært sammen. I Erik Pontoppidans forklaring til katekismen er selvprøvelsen viet hele 14 spørsmål ("Sannhet til Gudfryktighet", spm. 742-755). "For hvem er den hellige nattverd innsatt?", spør Pontoppidan (spm. 720), og svarer: "For sanne kristne som er av den alder og skjønnsomhet at de kan prøve seg selv, men ikke for avsindige folk eller umyndige barn." og i spm. 742 understreker han at "før nattverdens bruk skal man, etter den Helligånds bistand til så høy og hellig gjerning, foreta en nøyaktig og alvorlig selvprøve etter Pauli ord i 1. Kor. 11,28: Hvert menneske prøve seg selv, og så ete han av brødet og drikke av kalken!" "Man skal prøve seg etter de ti bud i deres åndelige forstand, om man rett kjenner arvesynden såvel som sine gjørlige synder i deres avskyelighet" (spm. 746).

Vi må huske på at Pontoppidan var barnelærdom i norske skoler i

mange generasjoner. Alvoret rundt nattverden var opplagt. I dag er dette alvoret borte. Vi ser at mange går til nattverdbordet uten alvor og selvransakelse. Guds hellighet er avsvakket i dagens forkynnelse og et ubibelsk gudsbilde er på mote: Gud blir "bare evangelisk" og nattverden blir "bare nåde". Vi tror at denne utvikling er med på å føre mange unge og eldre bort fra nåden og inn i allmennreligiøsitet og overfladisk kristendom. Og vi tror at det stenger for sann vekkelser. Mange ber om vekkelser og gleder seg over store ungdomsflokker som går til nattverd på leirer og stevner. Vi tror slik vekkelser snarere er tegn på åndelig søvn. Vekkelser uten selvprøvelse, anger, bot og fortvilelse over egen synd, er ingen vekkelser, - uansett hvor mye man priser Gud med munnen.

Vi ser med sorg på denne utviklingen, og vil oppmuntre venneflokkene rundt i landet om å ta advarsel med når nattverden deles ut. Bare på den måten kan vi være med å forkynne lov og evangelium og gi rett sjelesorg når vi samles rundt nattverdbordene! La oss huske på at nattverden er for de omvendte! Den som ikke vil omvende seg og ta oppgjør med sin synd, skal holde seg borte fra nattverdbordet!

«Tar vi bort skyldfølelsen, tar vi bort muligheten for frelse»

Dag Rune Lid i samtale med Reidar Linkjendal

- I dag blir det ofte sagt at vi som forkynnere må ta oss i vare så vi ikke legger skyldfølelse inn over tilhørerne, men tar vi bort skyldfølelsen så tar vi også bort muligheten for at sjelene skal komme til sann syndserkjennelse. I dag forkynnes det en tolerant Gud som kan gå på akkord med synd, men slik taler ikke Bibelen. Det er Reidar Linkjendal fra Sannidal i Telemark som sier dette. Ved siden av å drive eget bilverksted har han reist en del som forkynner, først i Misjonssambandet og siden i Lekmannsmisjonen. Nå er han pensjonist, men fortsatt er han en del ute og forkynner Guds ord.

Ungdomsår og brytningstid

Han forteller at han levde fortrolig med Gud opp til konfirmasjonsalderen, men da kom det et brudd. Han var sterkt kalt av Gud i denne tiden, og det ble klart for ham at han måtte bryte med verdslige kamerater, om han fortsatt skulle bekjenne seg som en kristen. - Jeg gjorde forsøk på hvor langt jeg kunne strekke meg ut i verden og likevel være en kristen. Det gjorde vel sitt til at jeg kom så langt bort fra Gud at det ikke var noen vei tilbake. Jeg var blitt en av verden, en verdslig ungdom. Det førte til at jeg levde et verdslig liv i 7 år. Men jeg ba til Gud også da. Jeg var redd for å dø, og hadde frykt for fortapelsen. Jeg fryktet også for at Jesus skulle komme igjen og hente sine, og at jeg skulle bli tilbake, sier han.

- Det var en liten vekkelse i San-

nidal Frikirke høsten -44 og våren -45. Da ble jeg igjen veldig kalt av Gud, og jeg ba at Gud måtte løse meg fra kameratene som jeg var så bundet av. Det gjorde Gud på forunderlig vis. Jeg begynte å gå å høre Guds ord. Jeg hadde bestemt meg for å overgi meg til Gud på et av møtene, og det gjorde jeg også. Jeg rakte opp handa og spurte om de kunne be for meg. Etter at jeg hadde gjort dette var det mange av de eldre som kom og ønsket meg velkommen i flokken, og jeg ble regnet som en kristen. Selv var jeg veldig i tvil om jeg hadde det rett med Gud, om jeg virkelig var blitt født på ny, forteller Linkjendal.

Radikalt brudd

- Men jeg hadde tatt et så radikalt brudd med det verdslige miljøet, at jeg syntes det måtte tilsi at min om-

vendelse var rett. Jeg husker også at det var noen eldre som lurte på om jeg hadde "fått tak i noe", og det ble lest sterke løfter til meg fra Guds ord. Likevel synes jeg at det bruddet jeg hadde tatt med verden var mye viktigere enn alle de ord som ble siteret for meg, sier Reidar Linkjendal.

- Min bestemmelse om å bli en kristen, rørte veldig dypt i mitt følelsesliv. Hadde jeg gode følelser så var det bra, men var følelsene borte så var jeg i tvil og vande. Morgenen etter at jeg hadde bestemt meg for å bli en kristen oppdaget jeg til min store overraskelse at de syndige tankene var der fortsatt. Da jeg overgav meg kvelden i forveien, hadde jeg tenkt at synden forsvant da jeg ble en kristen. Derfor ble kristenlivet en kamp mot synden i mitt indre.

- Dette førte meg inn på lovens vei. På denne veien var siktepunktet å seire over synden, men resultatet ble uhorvelig med nederlag. Jesus ble den som skulle hjelpe meg i kampen mot synden. Linkjendal understreker at Jesus bare var en hjelper for ham i denne tiden. Gud skulle hjelpe ham til å bli slik at han kunne gjøre seg fortjent til nåde.

- Jeg gikk og strevde i flere år, og jeg gikk også på bibelskole i denne tiden. Etter tiden ved bibelskolen ble jeg veldig opptatt av hva som var rett og galt i forkynnelsen. Samtidig

var jeg veldig radikal og høstet mye tillit av misjonsfolket av den grunn. Men det sneik seg nok mye ubevisst hykleri inn i den situasjonen, og det førte ikke til nød verken for meg selv eller andre sjeler. Jeg var innstilt på å berge min egen rettferdighet og møte tillit hos andre mennesker. Vissheten om barnekår hos Gud hadde jeg ingen erfaring av, sier Linkjendal.

Vekkelsen kommer

Slik fortsatte det i mange år, helt frem til høsten 1957. Da Linkjendal gikk på bibelskolen hadde han kjøpt 3 bøker av Rosenius og disse begynte han nå å lese i. Det førte til at han ble veldig urolig og usikker på om han hadde det rett med Gud. Han erfarte at han mistet alt han hadde satt sin lit til. Først og fremst sin radikale omvendelse, den redelige kampen mot synden, sin bestemmelse om å bli en kristen, andre menneskers tillit osv. Dette skjedde vinteren 1958.

- Men jeg hadde aldri sett inn i evangeliet, hvem Jesus egentlig var, og at synden som jeg kjempet for å bli kvitt, den hadde Jesus beseiret og gjort soning for på Golgata kors. Så i stedet for at jeg skulle seire som et lovens krav, fikk jeg i evangeliet se at synden var overvunnet av Jesus. Det førte til en helt

usigelig glede og utløsning, og mitt vitnesbyrd ble nå om Jesus og hva han hadde gjort som min stedfortreder.

- Jeg begynte nå å vitne om at jeg hadde sett inn i evangeliet for første gang i mitt liv, og at jeg aldri før hadde sett inn i frelsen full og fri. I denne perioden var det vekkelsetider over Sannidal og vi fikk besøk av mange forkynnere fra Misjons-sambandet. Det var Ole Brandal, Gudmund Hjorthaug, misjonær Jon Berg, Amund Lid mfl.

- Det er alltid en fare for at det etablerte stivner til i former. Jeg tenker på Rosenius' samtid i Sverige. Den svenske kirke var tilstivnet, men den rosenianske vekkelsete til nytt liv og fornyelse i svensk kristenliv. Betydningen av forsoningen på Golgata kors kom mer i sentrum igjen. Guds ord ble forkynt med en åndelig myndighet så tilhørerne ble skyldige for den tre ganger hellige Gud. Det ble et reelt behov for frelse og forsoning. Det var også dette vi fikk oppleve i Sannidal i denne tiden. Det var en vekkel-sens vårvind med en sterk åndsbåren forkynnelse, slik at sjelene kom til selverkjennelse. Det er dette vi trenger i dag også, sier Linkjendal.

Mangel ved forkynnelsen

- Vi må aldri være redd for å forkynne en hellig Gud som vredes over

synden. Det er noe av den største mangelen med forkynnelsen i dag. Gud blir ikke fremstilt som den hellige Gud - som ikke tåler synd. I dag forkynnes det en tolerant Gud, som ikke tar det så nøye og som kan gå på akkord med synd, men slik taler ikke Bibelen. Den sier derimot: Den som synder skal dø! Når Guds hellighet avsvekket i forkynnelsen, så bortforklares også fortapelsens gru. Vi ser klare konsekvenser av dette i forkynnelsen i dag. Det forkynnes lite om himmelen og den evige fortapelse. Hvordan skal mennesker da komme i nød for sin udødlige sjel?, spør Linkjendal.

- I dag blir det ofte sagt at vi må ta oss i vare så vi ikke legger skyldfølelse inn over tilhørerne, men tar vi bort skyldfølelsen så tar vi også bort muligheten for at sjelene skal komme til sann syndserkjennelse. Hva tror du hadde skjedd om en begynte å forkynne Den Hellige Gud? Da tror jeg det ville begynne å skje noe mellom oss. Jeg tror det ville skjedd det som mange venter på - en samvittighetsvekkelse. Men jeg tror også det ville få store konsekvenser og spesielt i forhold til de religiøse, for de betrakter denne forkynnelsen som dømmende. Guds ord skåner ingen, men fører alle inn under samme dom.

- Når vekkelseten kommer vil syn-

Forts. s. 16

GJENFØDELSENS NØDVENDIGHET

Joh. 3,1-6

Av Per Bergene Holm

Uten at en blir født på ny (eg. ovenfra), kan han ikke se Guds rike.» Slik taler Jesus til fariseeren Nikodemus. En forutsetning for å oppleve det lovede Guds rike er altså en ny fødsel.

Hvorfor taler Jesus om gjenfødselen? Er det fordi han vil gjøre det vanskelig for oss, skape fortvilelse og uvisshet? Nei, det være langt fra. Han taler om gjenfødselen fordi Nikodemus, og du og jeg, uten en ny fødsel, uten en fødsel fra himmelen, ikke har noen del i frelsen og får ikke oppleve frelsen. Jesus taler om gjenfødselen fordi han vil at Nikodemus, og du og jeg, skal bli frelst!

Rettferdiggjørelse og gjenfødsel

Gjenfødselen hører med til de jordiske ting, sier Jesus i v.12. Det er noe som skjer i ethvert menneske som blir frelst og kommer til liv i Gud. Mens *rettferdiggjørelsen skjer i himmelen*, der Gud erklærer synderen som tar sin tilflukt til Jesus for å være rettferdig, *så skjer gjenfødselen i den troendes hjerte og liv*. Mens rettferdiggjørelsen er noe jeg må tro fordi Ordet sier det, noe jeg verken kan se, kjenne eller erfare, så er *gjenfødselen* noe som skjer i en kristens eget liv og

som setter sine spor og har sine kjennetegn.

Å bli *rettferdiggjort* ved troen på Jesus innebærer at jeg *av Gud antas som barn*. Jeg innsettes i sønnekår hos Gud, får Guds Sønns kår, intet mindre. Jeg adopteres til et barn av Gud med de samme rettigheter og kår som Guds egen Sønn har, slik at vi kan si med Lina Sandell: «Samme arv der oppe i det høye, Samme himmel, samme Gud og Far.» Men den troende er ikke bare antatt som barn av Gud. Nei, Skriften sier at den troende også er født av Gud. Det er tale om mer enn innsettelse i sønnekår, det er tale om mer enn bare en adopsjon, det er tale om *en ny fødsel*, om å ha fått del i guddommelig natur, om å *være født av Gud*. Og det er dette siste vi skal tale om nå. Og Jesus sier altså til Nikodemus at denne nye fødsel, eller denne fødsel fra oven, fra himmelen, den er nødvendig for at et menneske skal få del i og oppleve Guds rike.

Skapt til samfunn med Gud

Fra evighet av har Gud i himmelen fattet sitt råd om å leve i et kjærlighets samfunn med en skapning som

er hans avbilde, som han kan ha fritt og utvunget samfunn med. Derfor skapte Gud mennesket i sitt bilde, og hele hensikten med skapelsen av mennesket, det var at Gud ville ha samfunn med en skapning som var et avbilde av ham selv, en skapning som var i overensstemmelse med hans eget vesen, en skapning som Gud kunne øse sin kjærlighet utover og en skapning som kunne elske Gud igjen, ikke av tvang eller programmert til det, men fritt og for intet.

Uten forutsetning til samfunn med Gud

Ved syndefallet ble det umulig for mennesket å elske Gud, mennesket ble fordervet og ødelagt av synden. Gudsbildet gikk tapt og mennesket ble Guds fiende, kan kun elske seg selv og alt det som er Gud imot. Mennesket har mistet den grunnleggende forutsetning for å leve med Gud, det har mistet Guds bilde.

Fordi Gud er hellig og vredes på alt som strider mot hans eget vesen, så førte menneskets synd med seg at mennesket kom under Guds dom og forbannelse. Gud måtte forsones, skylden måtte gjøres opp, straffen måtte sones. Alt dette gjorde Jesus *for oss*, han var vår *stedfortreder*. Og ved troen på Jesus blir alt det Jesus er og har gjort for meg tilregnet meg, som om jeg selv skulle ha vært og

gjort det. Det er hva Skriften taler om som *rettferdiggjørelsen*.

En ny fødsel må til

Men *rettferdiggjørelsen* i og for seg gir meg ikke Guds bilde tilbake, jeg blir ingen ny skapning gjennom rettferdiggjørelsen. For det er en domshandling av Gud i himmelen. Men Skriften lærer oss at i og med at Gud i himmelen erklærer et menneske for å være rettferdig og antar det som sitt barn, så føder han det samtidig på ny her på jord, gir det del i guddommelig natur, gjenoppretter det tapte Guds-bildet slik at han igjen kan ha samfunn med mennesket, «kan elske og elskes som venn hos venn». Det er dette kjærlighetens samfunn som Guds rike består i, og derfor er det en forutsetning for å kunne få del i dette rike og oppleve det at en er født på ny. For dette kjærlighetens frie liv kan intet menneske skape i seg selv, det kan vi ikke ta oss til, det må fødes i oss av Gud selv.

Det er ikke én som søker Gud, sier Skriften. Intet menneske kan søke Gud, langt mindre leve i gjensidig hengivende kjærlighet til Gud. David skriver i Salme 32 om hest og muldyr som har tømme og bittel til å tvinge dem med som sitt smykke. Slik er det med det naturlige menneskes kristendom, det har lovens tømme og bittel som det tvinges med som sitt smyk-

ke. Slik var det for fariseerne, de roste seg av den lov som tvang dem til å leve gudelig og fromt. Men, sier David, "de vil ikke komme nær til deg". Her blir det aldri fortrolighet, aldri fri og utvunget kjærlighet, her er det frykt for straff eller håp om belønning som driver en. Og i det hele er det slik at en med all denne trelldommen egentlig ikke vil komme nær til Gud, en vil ikke det som Gud vil, en vil ikke Guds ære og Guds vilje, det er ikke Gud selv en søker. Et menneske i denne naturlige stilling kan ikke se Guds rike, kan ikke leve med Gud, for med Gud kan bare den leve som er i overensstemmelse med Guds eget vesen, som bærer Guds bilde og som Gud finner gjen-svar hos for sin kjærlighet og hengivenhet.

Døden forandrer intet

Det er noen som tror at det går an her i livet bare å elske seg selv, bare søke sitt eget, jordisk lykke, utkomme, helse, karriere, ære og anseelse, men med ett etter døden skal de begynne å elske Gud, søke hans ære, hans velbehag. Her i tiden går det an å være uvillig til å gjøre Guds vilje og følge hans bud, men etter døden så tenker de at da blir nok alt annerledes, da skal de bare være innstilt på det som hører Guds rike til. Det er ikke slik. Guds rike er ikke noe vi kommer inn i etter døden. *Enten hører vi Guds rike til her i tiden og søker Guds*

rike og det som hører Gud rike til og søker det først, eller så kommer vi aldri inn i det!

Merk deg det! Guds rike er ikke noe du kommer inn i ved døden, det kommer ikke til å skje noen veldig forandring med deg når du dør. Det som har vært ditt gode her i tiden, det kommer til å være det i evigheten, det som ditt hjerte har vært rettet på her i tiden, det kommer det til å være rettet på i evigheten. Det forteller Jesu beretning om den rike mann og Lasarus. Visst innebar døden en veldig forandring i stand og stilling og annet, men ikke i hva hjertene var rettet på. Har du her i tiden ditt hjerte i denne verdens ting, så må du ikke tro at det kommer til å være noen forandring på det etter døden. Du blir ikke gudelig som ved et trylleslag i det du går over dødens terskel. Nei, evighetslivet begynner her og nå. Skal du leve med Gud i evigheten, så må du begynne å leve det livet her og nå. Skal du elske Gud og hans ære og vilje i evigheten, så må du begynne å gjøre det her og nå. Skal du bære Guds bilde i evigheten og tjene ham dag og natt i hans tempel, så må du begynne med det her og nå. *For det liv du lever her i tiden, det er det livet du skal leve i evigheten.*

Hvis du da lever som verden lever, søker din glede i det som verden søker sin glede i, sørger over det som

verden sørger over, så kommer du også til å havne der verden havner. Du må ikke tro noe annet! Du må ikke tro at døden med ett skal forandre alt. Nei, enten har det skjedd en grunnleggende forandring her i tiden, enten har du her i tiden blitt født på nytt, blitt en ny skapning, fått et nytt fedreland, en ny lyst, en ny vilje og trang, ja ikke mindre enn fått del i guddommelig natur - og så har du begynt å leve et liv med Gud og for Gud som du skal fortsette etter død og grav - eller så er du uten dette liv og du vil forbli uten dette liv etter død og grav. For døden gjør ingen forandring i så måte!

Du må bli født på ny!

Derfor er det et forferdelig alvor i Jesu ord til Nikodemus. Uten at du blir født på ny, kan du ikke se Guds rike. Det er et ord til deg også. Uten denne fødsel og dette nye liv, så er og blir du kjød og kjødet skal ikke arve Guds rike!

Det er noen som nærmest roser seg av at de bare er kjød, det er så skrøpelig med dem, det er ikke noe annet enn synd og elendighet. Ja, er det sant, er det ikke noe annet, lever de ikke noe annet liv enn et liv i synd og fiendskap mot Gud, så må de ikke tro at de kommer til å arve Guds rike. De må ikke tro at de plutselig ved døden skal få kjærlighet til Gud og alt som hører ham til. Nei, den som lever

etter kjødet, han skal dø. Det er Skriftens klare ord.

Ja, men det er jo ved Jesus jeg blir frelst, så du må ikke gjøre gjenfødselen og det nye livet til en betingelse for frelsen. Nei, det være langt fra. Vi blir frelst ved Jesus, men så lærer Jesus selv oss at hver den som tar i mot ham, han blir nettopp født at Gud, hans rettferdighet i livet overgår fari-seernes og de skriftlærdes, og gjør den ikke det, så har han aldri kommet til Jesus, da lever han i kjødet ennå og er fortapt.

Derfor må jeg spørre deg: Er du født på ny? Lever du det nye livet? Jeg spør ikke om din bekjennelse nå, hva du sier om deg selv eller hva andre sier om deg, men jeg spør deg om hva som er sannheten. Er det livet du nå lever et liv med Gud, et gjensidig fortrolig og hengivent samfunn, preget av takknemlighet og trang til å tjene og ære Gud og søke hans vilje og rådslutning? Ja, for er det ikke det i dag, her i tiden, så blir det ikke det i evigheten. Døden gjør ingen forskjell.

Derfor vil jeg be deg om å ta med deg dette spørsmålet inn for Guds ansikt og spørre ham: Ransak meg Gud, og kjenn mitt hjerte! Prøv meg og kjenn mine mangfoldige tanker, se om jeg er på fortapelsens vei, og led meg på evighetens vei!

Pontoppidan om gjenfødselen:

Hva er gjenfødselen eller den nye fødsel?

Mennesket får da en levende tro, eller blir oppvakt av den åndelige død, omvendt og oversatt fra mørket til lyset, fra Satans makt til Gud.

Ef. 2:5 Gud har gjort oss levende med Kristus, vi som var døde ved våre overtredder.

Si meg enda tydeligere hva gjenfødselen er!

Det er ikke en ny, naturlig fødsel som Nikodemus tenkte seg, men gjenfødselen er en åndelig og innvortes Guds gjerning i menneskets hjerte. Dette blir da født på ny når det, på en ubegripelig måte for oss, skapes en ny guddommelig art og beskaffenhet, et nytt lys i forstanden, en ny lengsel, lyst og kraft i viljen, og altså et ganske nytt liv i den, som før var åndelig død. Dette kaller Skriften et nytt hjerte, en ny ånd, et nytt menneske eller en ny skapning.

Esek. 36:26 Jeg vil gi dere et nytt hjerte, og en ny ånd vil jeg gi dere. Jeg vil ta bort steinhjertet av deres kjød og gi dere et kjødhjerte.

Joh. 3:6 Det som er født av kjødet, er kjød, og det som er født av Ånden, er ånd.

Ved hvilke midler virkes gjenfødselen?

Hos de små barn virkes den ved vann og Ånd i dåpens sakrament; men hos de eldre, som ved sikkerhet eller ondskapsynd er falt fra dåpens nåde og gjenfødsels stand, virkes den på ny ved Guds ord, den uforgjengelige sæd. 1. Pet. 1:23.

Er det helt nødvendig å være gjenfødt for å bli salig?

Ja, visselig.

Joh. 3:3 Uten at en blir født på ny, kan han ikke se Guds rike.

Gal. 6:15 For det som betyr noe, er verken å være omskåret eller uomskåret, men å være en ny skapning. 2. Kor. 5:17.

Hvordan kan et menneske kjenne om det er gjenfødt?

Det kjennes på hjertets alvorlige forandring og de nye nådegaver, som gjør ham (henne) til et nytt og annet menneske.

Hva er da det nye som et menneske får ved gjenfødselen?

Det får den sanne og levende tro, som griper Kristus, og i ham barnekårets ånd, med rett til Guds rike og lyst og kraft til å gjøre Guds vilje.

Joh. 1: 12-13 Men alle dem som tok imot ham, dem gav han rett til å bli Guds barn, de som tror på hans navn. De er ikke født av blod, heller ikke av kjøds vilje, heller ikke av manns vilje, men av Gud.

Hva er den sanne, levende tro som skjenkes ved gjenfødselen?

Troen er en botferdig sjels tilflukt til Guds nåde i Kristi fortjeneste, - som en begjærlig tar imot, tilegner seg og bygger på med fortrolig tillit.

(Erik Pontoppidan: Sannhet til Gud-fryktighet, spm. 485-491.)

“VINNE SJELER FOR JESUS”

Av Sven A. Berglund

Den gang «Kinamisjonen» startet sin virksomhet ble emissærvirksomheten grundig drøftet. Alle “var enige i at det først og fremst gjaldt om dyktige menn, og at disse skulle virke fornemmelig for *å vinne sjeler for Jesus*”. Året etter skrev man i styreprotokollen at man ønsket at hovedvekten i virksomheten fortsatt ble lagt på *å vinne sjeler for Jesus*, ikke på pengeinnsamling.

I den første årsmeldingen finner vi samme tonen: “Det turde ikke være overflødig her å bemerke at vi ved emissærvirksomheten ikke så meget har hatt for øye det direkte pekuniære* utbytte for kinamisjonens sak som meget mer *å vinne sjeler for Guds rike* her heime. Har man ikke dette for øye, men stiler på timelig utbytte, så vil lett hedningemisjonsarbeidet heime synke ned til å bli en pengeinnsamlingsforretning hvorfra all velsignelse fra oven er veket.”

Det talte til meg på nytt igjen dette: *Å vinne sjeler for Jesus*. Her er det alltid viktig å korrigere kursen. Først i mitt eget liv. Det som betyr noe, det som gjør at jeg som en kristen er her på jorden er jo at jeg er et sendebud i Kristi sted, at jeg skal få lov til å vitne og rope ut evangeliet. Jeg skal være med på å vinne sjeler for Jesus. Og misjonen vi tilhører skal være et slikt arbeids-

redskap som setter alt inn på *å vinne sjeler for Jesus*. Ja, det er for Jesus! Det er ikke for den og den misjonen, men for Jesus. Er ikke det stort og rikt å tenke på? Jesus selv viser sine venner de hvite markene. Og så sier han at høsten er så stor og arbeiderne er så få. “Be derfor høstens herre at han driver arbeidere ut til *sin* høst!” (Mat. 9:38) Vinne sjeler for Jesus, for himmelen, det er det største vi er med på her på jord. Da er vi i Guds plan og Guds vilje med våre liv.

Ett kall

Når Jesus kalte disipler så kalte han dem til menneskefiskere. Husker du Peter? Han satt der under Ordets forkynnelse. Han lånte ut båten til prekestol. Han var ikke særlig interessert, men Ordet gjorde sin gjerning. Den unge fiskeren ble vakt og kom i nød for sin sjel. Han blir så fortapt og urein i møte med Jesus. Men Jesus forkynner evangeliet for synderen. Jesus forkynner så enkelt og varmt like inn i Peters sønderknuste hjerte. “Frykt ikke,” sier Jesus. Så legger stormen seg til ro. Alt blir forandret i Peters liv. Ja, også Jakob og Johannes fikk tro seg frelst gjennom det budskapet de hørte. For dette budskapet er en person. Det er Jesus selv. “De forlot alt og fulgte ham,” står det.

* som angår penger

Men det står noe mer. Jesus ga et veldig kall til de nyfrelste fiskerne. "Frykt ikke! fra nu av skal du fange mennesker." (Luk. 5:10) De fikk et hellig kall, en hellig trang i fødsels-gave: Vinne sjeler for Jesus. Og du, de nølte ikke. Deres hjerter var rettet på Jesus. Derfor så de også verden omkring seg med Jesu øyne.

I Det gamle testamente leser vi om flere profeter og deres kallsopp-levelser. Jeg tenker særlig på Jeremias som protesterte på at Gud kunne bruke ham. Men Herren sier at han ikke skal være opptatt av seg selv, "men til alle dem jeg sender deg skal du gå, og alt jeg byder deg skal du tale". (Jer. 1:7)

Og så rører Herren ved Jeremias. Her er vi inne på det viktigste av alt: Livssamfunnet med Jesus, livet og vandringsen med Jesus. Også Esaias rørte Herren ved. Herrens engel tok av altergløden og rørte ved hans lepper. Evangeliets rene, klare, livgivende brann rørte ved ham, forandret ham, tente ham, sendte ham inn i tjenesten.

Én tjeneste

Når Jesus sendte ut de tolv så står det at "han sendte dem ut for å forkynne". De skulle vinne sjeler for Jesus. Og Paulus skriver til de første kristne om den tjeneste de er satt inn i: "Derfor, dersom noen er i Kristus, da er han en ny skapning; det gamle er forganget, se, alt er blitt nytt! Men alt dette er av Gud, som forlikte oss med seg selv ved Kristus og gav oss forlikelsens tje-

neste, fordi Gud i Kristus forlikte verden med seg selv, så han ikke til-regner dem deres overtredelser og har nedlagt i oss ordet om forlikelsen. Så er vi da sendebud i Kristi sted, som om Gud selv formante ved oss; vi ber i Kristi sted: La eder forlike med Gud! Ham som ikke visste av synd, har han gjort til synd for oss, forat vi i ham skal bli rettferdige for Gud." (2. Kor. 5:17-21)

Tjenesten vi har fått har altså et ganske bestemt innhold. Vi er satt til å forkynne et ganske bestemt budskap. Vi er sendebud i Kristi sted. Og vi er betrodd det største av alt: Vitne om Jesus, vinne sjeler for himmelen. "Mer kunne ei engler begjære Enn gå med så salig et bud." Jeg sier det en gang til.: Vi er satt til å forkynne. Ikke til å drive underholdning, spille teater, arrangere dans, idrettsstevner osv. slik vi har lest i avisene fra kristen-Norge denne sommeren.

Ett middel

Vi skal vinne sjeler for himmelen. Det gjør vi bare når vi forkynner korsets dårskap. Hva hjelper det å gå på bedehuset og være med å dra andre dit hvis Jesus ikke er der? Så mye aktivitet og ugjenfødt kristendom er i dag den største hindringen for mennesker til å komme til sannhets erkjennelse og bli frelst.

Vil vi være med i et misjonsarbeid, et sjelevinnerarbeid, må vi først av alt ha fått se inn i evangeliet

for vår egen del. Da har du gjort erfaring på dette at det bare er Guds eget ord, forkynnensens dårskap som dører og gjør levende, som åpenbarer Jesus og bringer Jesus til ditt sønderknuste hjerte. Har du gjort erfaring her, så vil du også at andre skal få del i samme frelsens under. Ordet sier: "Så kommer da troen av forkynnelsen og forkynnelsen ved Kristi ord." (Rom. 10:17) Det står ikke at troen kommer av å lage til all verdens aktiviteter for å få folk på bedehuset. Selv om det er aldri så godt ment så er det fullstendig misforstått. Mye av det som samler folket i dag, virker heller motsatt. Det stenger Guds Ånd ute. Et middel har vi fått: Guds gode, hellige, herlige, ufeilbarlige frelsesord.

Jesus sier noe i lignelsen om den rike mannen og Lasarus. Den rike mannen ber Abraham sende Lasarus til sine brødre så de kan se et under, at en er stått opp fra de døde - for da skal de tro og omvende seg. Men Abraham sier: "De har Moses og profetene; la dem høre dem!.... Hører de ikke Moses og profetene, da vil de heller ikke tro om noen står opp fra de døde." (Luk. 16:29-31) Så viktig er det med Guds ords forkynnelse. Det er det eneste egentlige middel vi har for å vinne sjeler for Jesus. Paulus skriver til sin unge medarbeider Timoteus: "Jeg vitner for Gud og Kristus Jesus, som skal dømme levende og døde, og ved hans åpenbarelse og hans rike:

Forkynn Ordet, vær rede i tide og i utide....." (2. Tim. 4:1 f.)

Ett mål

Og så må vi alltid ha målet klart for vårt øye. Det er jo til himmelen vi skal, heim til Jesus. Det er til himmelen vi ønsker å få med oss så mange som mulig. Vinne sjeler for Jesus og for himmelen. Berge dem fra fortapelsen, fra helvedes gru. Ja du for et perspektiv når dette er klart for oss. Ordet om korset er en dårskap for de som går fortapt - men for oss som blir frelst er det Guds kraft og Guds visdom. Da blir det ikke så farlig om jeg møter motstand og ukvemsord. Bare jeg kunne redde en sjel fra fortapelsen og inn til Jesus, for han kan "fullkommen frelse dem som kommer til Gud ved ham" (Heb. 7:25).

Og så roper Ordet også til deg og meg i vår misjon: "... vær du edru i alle ting, lid ondt, gjør en evangelists gjerning, fullfør din tjeneste!" (2. Tim. 4:5)

Kjære troende bror og søster, lykke til i tjenesten!

*Vi hava vunnits
för at vinna andra
Vår kung är Jesus,
I hans tjänst vi stå.
Att rädda själar
som mot döden vandra
Det er vårt mål,
I Jesu namn vi gå!*

Bibelhelg på Stemnестaden, Grinde i Aksdal v/Haugesund 3. - 5. oktober 1997

Ledere og talere: Godtfred Nygård, Reidar Linkjendal,
Per Bergene Holm, Dag Rune Lid m/fl.

Priser for full pensjon: Voksne kr 590,-. Studenter kr. 520,-. Barne-
rabatter.

Max. familiepris kr 1400,-. Dyne + kr 10,-. Sengetøy + kr 75,-.

Påmelding: Dag Rune Lid, 5600 Norheimsund, Tel.: 56 55 26 72.

Detaljert program sendes alle påmeldte.

Hjertelig velkommen til samling i Jesu navn!

Forts. fra side s. 7.....

deren bli avslørt, og synden blir levende. Da kan ikke synderen unnskyldes sine synder lenger, eller gi syndene andre navn. Da får en med Gud å gjøre. Vi trenger å be om at

dette igjen kunne skje mellom oss slik at vi får oppleve at sjelene får se inn i frihetens fullkomne lov, avslutter Reidar Linkjendal.

SYND OG FRISTELSE

§46. Synden sett fra psykologisk synspunkt.

Her skal vi ta for oss hvordan synden oppleves.

Skriften fremstiller syndens psykologiske egenart i en historisk be-

fra tros læren

retning (om fallet i Edens hage), 1.Mos. 3,1 ff. Det at ethvert menneske kjenner seg igjen i denne beretningen, viser hvor typisk den er. Ut fra denne beretning kan vi si at syndighetens psykologi utfolder seg fra to grunnleggende kjensgjerninger. Den ene er **fristelsen**, og den andre er **reaksjonen overfor ens egen personlige synd**.

Opprinnelig kom fristelsen utenfra, men etter syndefallet kommer den også innenfra, fra menneskets eget sjelsliv. Men enten den kommer utenfra eller innenfra, er dens psykologi alltid den samme. Den er beskrevet i Jak.1,14-15. Og denne beskrivelsen stemmer nøyaktig til den historiske beretningen i 1.Mos. 3,1 ff.

Fristelsens vesen består i at en kjenner seg "lokket og dratt" mot noe som en er overbevist om er synd, - urett imot Gud. For at fristelsen skal

lykkes, er det en avgjørende hindring i menneskets hjerte som må overvinnnes: **vissheten** om Guds vilje og **til-liten** til Guds ord. Sagt med andre ord: Der hvor et menneske holder seg til det Gud har sagt, blir fristelsen maktesløs.

Før syndefallet holdt Adam og Eva seg til hva Gud hadde sagt. Derfor er det karakteristisk at sjelefienden oppnår ingen ting med mennesket før han får det bort fra Ordet. Derfor ser vi at fristelsen alltid setter inn på menneskenes **forhold** til Guds ord. All fristelse begynner med tvil på det Gud har sagt. Og fristelsens første kjennetegn er at det oppstår en diskusjon i menneskets indre om hvorvidt Guds ord er ment slik som det er sagt, eller ikke.

Satan sådde tvil om hva Gud hadde sagt. Ikke en slik tvil som spør for å få vite hva som er rett, men en slik tvil: Er det det Gud mente med det han sa? Denne tvilen fører til ulydighet mot Ordet, det å ikke ville være tro mot Ordet.

Denne indre diskusjon overfor Guds ord som gjør at mennesket ikke blir tro mot Ordet, er syndens første psykologiske kjennemerke.

Det som sjelefienden sa til de første mennesker i den første fristelse:

"Har Gud virkelig sagt?", kan settes som en overskrift over all synd og fristelse.

Allerede i og med at mennesket gir etter for denne tvil, er synden begynt å bli virksom. Og hvis mennesket innrømmer at diskusjonen om Ordet er berettiget, da kan intet hindre syndens utfoldelse. Den videre utvikling er iøynefallende. Er tvilen oppstått i hjertet overfor det Gud har sagt, er ikke veien lang til at vi får mistillit til det Gud har sagt. Og når mistilliten er oppstått, er ikke mennesket lenger bundet av Guds ord, og Ordet har da ingen innflytelse på det. Dermed ligger veien åpen for det mål som fristeren forespeiler en, og så skjer selve fallet.

Jak.1,15 sier det slik: " når lysten har unnfanget, føder den synd, men når synden er fullmoden, føder den død." Med død menes det her fortapelse, den evige død.

Fordi mennesket er skapt til å leve i avhengighet av Herren, er mennesket et avhengighetsvesen. Mennesket kan ikke ha sitt mål i seg selv, men det må alltid være rettet på noe eller noen utenom seg selv. Etter Guds plan skulle menneskehjertet være rettet på Gud selv og være under Hans ords innflytelse. Men så snart fristelsen har fått løst mennesket fra Ordets innflytelse, er det mål fristelsen frister til, objektet for lysten. Objektet får dermed den makt og

innflytelse over mennesket som Gud og Hans ord egentlig skulle hatt.

Dermed er "lysten" i utfoldelse. Det som særmerker lysten, er at vår viten om Guds vilje, ikke lenger har noen hemmende virkning på oss. På den måten er allerede selve lysten et fall.

På den måten ser vi at fallet alltid skjer i menneskets indre liv. Intensiveres lysten, blir den omsatt i syndig handling. Lysten er synd og fall selv om den ikke fører til handling. Men som regel kommer den til handling i en eller annen form. Ut av dette ser vi at hvis ikke Gud får sette inn krefter som virker mot lysten, er vi fullstendig i dens makt.

Det å **falle i synd** oppleves på den ene side som et sammenbrudd for de gode forsett og syndehemmende krefter vi har i oss, og på den annen side som en overrumpling av en indre lyst som er blitt oss for sterk. Det følger en eiendommelig rådløshet med den åpenbare syndige handling. På den ene siden gjør vi oss selv umiddelbart ansvarlige for sammenbruddet av våre gode forsett, men på den annen side kjenner vi oss umiddelbart overveldet av krefter vi ikke kan rå med. Dette viser oss hvordan vi psykologisk sett er åpne for både selverkjennelse og for falske unnskyldninger. Dermed er vi kommet til den annen grunnleggen-

de kjensgjerning når vi taler om synden sett fra psykologisk synspunkt.

Reaksjon på vår egen synd viser seg som en sjelelig svingning mellom angst og skyldfølelse på den ene siden, og selvforsvar, unnskyldning og en viss selvtrøst ved at en tross alt ble overrumplet på den andre siden.

Dette ser vi tydelig i syndefallsberetningen. Adams umiddelbare reaksjon var angst og skyldfølelse ("Jeg ble redd, fordi jeg var naken"). Han følte seg blottstillet og gjennomskuet, og det ytrer seg som angst for Gud, men også angst for mennesker, for livet, for samvittighetens dom, for syndens følger, o.l.

Den andre umiddelbare reaksjonen er selvforsvar og selvtrøst. Adam unnskylder seg selv ved å skyld på Eva, og Eva unnskylder seg ved å skyld på slangen. Selvtrøsten kommer til uttrykk ved ordene "jeg ble dåret". Deres unnskyldninger viser også deres falske ydmykhet for Gud og deres egenrettferdighet.

Ettersom et menneske lever i synd, kommer det mer og mer i lystens makt. De hemmende momenter i sjelen blir svakere og svakere, og reaksjonen blir mer og mer det å unnskyld seg og bortforklare alt som dømmer samvittigheten og kjennes som et ansvar overfor Gud.

For Gud er all synd like fordømmelsesverdige. Selv den "minste"

synd pådrar oss en uendelig skyld. Det er ingen forskjell.

Men når det gjelder syndens psykologiske følger, er det stor forskjell på de mennesker som prøver å stå lysten imot og på dem som gir seg lysten i vold. Jo større frihet lysten får i et menneske, desto mer bundet blir mennesket av den. Derfor er det stor forskjell - psykologisk sett - på menneskenes syndighet. Og særlig spiller det stor rolle om et menneske i sin syndighet - tross alt - gir rom for den reaksjon overfor synden som fører til selvanklage og selvbebreidelser. □

*Fra Øivind Andersens troslære.
Tilrettelagt ved Lars Fossdal.*

Angående redaksjonsnemda

Ragnar Opstad er no gått ut av redaksjonsnemda og Jon Espeland har overteke hans plass.

Vennligst gi ekspedisjonen beskjed i god tid ved adresseforandring.

Oversikt over planlagt møtevirksomhet HØSTEN 1997

Per Bergene Holm:	Askim, Varhaug, Stemnestaden v/Haugesund, Sandefjord, Dimmelsvik, Ø.Hedrum/Kodal, Hauge på Osterøy.
Sven A. Berglund:	Søvik, Surnadal.
Jan Oscar Butterud:	Askim.
Tom Eftevand:	Randaberg, Ø.Hedrum/Kodal.
Jon Espeland:	Ø.Hedrum/Kodal, Sannidal, Peru.
Lars Fossdal:	Ø.Hedrum/Kodal, Randaberg, Tysvær, Tana.
Olaf Klavenæs:	Soknedal, Andebu/Arnadal, Nærbø, Dalekvam, Varaldsøy.
Reidar Linkjendal:	Bygland, Stemnestaden v/Haugesund
Tore Mangelrød:	Bygland, Søvik, Randaberg.
Godtfred Nygård:	Stemnestaden leirstad v/Haugesund
Magne Straumstein:	Askim.
Magnor Sandvær:	Vikebygd, Dimmelsvik, Tørvikbygd, Norheimsund, Tyssebotn, Ø.Hedrum/Kodal.

«For mens vi ennå var skrøpelige, døde Kristus til fastsatt tid for ugudelige.» Ordet fra Rom 5:6 er budskapet fra Himmelen til en fallen menneskeslekt. Og vi ber om at når Guds folk samles også i høst, så vil det være dette tale, sang og vitnesbyrd dreier seg om. Derfor: Søk til møtene du også, - du er hjertelig velkommen!

Har du spørsmål angående møtene, ønsker detaljert reiserute tilsendt, eller ønsker predikantbesøk utenom det oppsatte, så ta kontakt med sekretæren.